

اچ تی ام ال (HTML) و یا به عبارت دیگر زبان نشانه گذاری ابرمتنی چیست؟

اچ تی ام ال زبان توصیف ساختار صفحه‌های وب است. دستورعمل‌های این زبان، برچسب (Tag) نام دارند در زبان html دستورات و متون مربوطه داخل تگ‌ها قرار می‌گیرند که هر کدام از این تگ‌ها خواص و کاربرد خاص خود را دارند و برای نشانه‌گذاری ابرمتن که برای تدوین قالب و طراحی صفحه‌های وب به کار می‌برند.

HTML مخفف عبارت Hyper TextMarkup Language می‌باشد که به معنای زبان نشانه گذاری متن می‌باشد. HTML در کنار سیاست هسته فناوری ساخت صفحه‌های وب هستند. تمام دستورات مانند وارد کردن عکس‌ها، متون، رنگ‌متون، چپ چین راست چین و سایر مقادیر وارد می‌شود. هر کدام از این دستورات بین تگ ابتدایی و انتهایی قرار می‌گیرد.

محتوای یک صفحه وب، با تگ‌ها، نشانه‌گذاری شده و بدین ترتیب، نحوه نمایش آن صفحه برای مرورگرهای وب، توصیف می‌شود. این زبان در خلال دهه ۹۰ توسط دنیس ریچی ابداع شد. تاکنون نسخه ۵ آن عرضه است. هر یک از برچسب‌های اچ تی ام ال، معنا و مفهوم

خاصی دارند و تأثیر مشخصی بر محتوا میگذارند؛ بر فرض مثال برچسبهایی برای تغییر شکل ظاهری متن، نظیر درشت و ضخیم کردن یک کلمه یا برقراری پیوند به صفحات دیگر در اچتیامال تعریف شدهاند.

یک سند اچتیامال، یک پرونده مبتنی بر متن (Textbased) است که معمولاً با پسوند .html یا .htm نامگذاری شده و محتویات آن از برچسبهای اچتیامال تشکیل میشود. مرورگرهای وب، که قادر به درک و تفسیر برچسبهای اچتیامال هستند، تک تک آنها را از داخل سند اچتیامال خوانده و سپس محتوای آن صفحه را نمایانسازی (Render) میکنند. اچتیامال زبان برنامه‌نویسی نیست، بلکه زبانی برای نشانگذاری ابرمتن است و اساساً برای ساختمان کردن اطلاعات و جدایش اجزای منطقی یک نوشتار □ نظیر عناوین، تصاویر، فهرستها، بندها و جداول □ به کار میرود.

از سوی دیگر، اچتیامال را نباید به عنوان زبانی برای صفحه‌آرایی یا نقاشی صفحات وب به کار بُرد؛ این وظیفه اکنون بر دوش فناوریهای دیگری همچون سیاست‌های ساده اچتیامال شکلی از زبان دیگری بنام اسجیامال است و World Wide Web Consortium آن را به عنوان استاندارد برای نشانگذاری مستندات ابرمتنی برای عرضه در وب، تدوین کرده‌است.

تگهای html

< bdo > قلم نوشته را به صورت نوشته های محیط های کدنویسی کامپیوتر در می آورد .

< b > برای توپر کردن نوشته (Bold) به کار می رود .

< big > باعث بزرگتر نمایش داده شدن نوشته در یک متن می شود .

< colgroup > برای دسته بندی گروهی از ستون های یک جدول به کار می رود .

< img >	برای قرار دادن تصویر در صفحه به کار می رود .
< input >	برای ساختن انواع کنترل های HTML به کار می رود .
< ins >	برای مشخص کردن متن های جدید وارد شده در یک صفحه به کار می رود .
< br >	برای ایجاد یک خط جدید به کار می رود .
< abbr >	برای ایجاد یک مخفف برای یک عبارت بزرگتر به کار می رود .
< acronym >	برای ایجاد یک مخفف برای یک عبارت بزرگتر به کار می رود .
< address >	برای نوشتن یک آدرس در متن به کار می رود .
< area >	مشخص کننده یک ناحیه در نقشه های تصویری است .
< a >	برای ایجاد یک لنگر به کار می رود .
< dl >	برای ایجاد لیست های معنی به کار می رود .
< del >	برای نمایش متن حذف شده در صفحه به کار می رود .
< div >	برای تقسیم فضا در صفحات وب به کار می رود .
< dt >	برای ایجاد لیست های معنی به کار می رود .
< base >	برای تعیین خواص پایه در یک صفحه به کار می رود .
<blockquote >	برای ایجاد یک نقل قول به کار می رود .
< body >	بدنه اصلی محتویات صفحه وب را تشکیل می دهد .
< style >	برای قالب بندی تگ های HTML و صفحات به کار می رود .
< sub >	برای ایجاد یک اندیس به کار می رود .

< sup >	برای ایجاد توان به کار می رود .
< button >	برای ایجاد دکمه های وب به کار می رود .
< kbd >	برای نمایش متن همانند محیط های برنامه نویسی به کار می رود .
< label >	برای ایجاد یک عنوان (نماد متنی) در صفحه به کار می رود .
< legend >	برای ایجاد عنوان یک کادر fieldset به کار می رود .
< caption >	برای تعیین عنوان یک جدول به کار می رود .
< cite >	باعث نمایش کج نوشته به کار می رود .
< code >	برای نمایش متن همانند محیط های برنامه نویسی به کار می رود .
< col >	برای دسته بندی گروهی از ستون های یک جدول به کار می رود .
< dd >	برای ایجاد لیست های معنی به کار می رود .
< em >	برای نمایش نوشته به صورت کج به کار می رود .
< fieldset >	برای ایجاد یک کادر به دور محتویات خود به کار می رود .
< form >	برای ایجاد یک فرم در صفحه به کار می رود .
< h1 > تا < h6 >	برای ایجاد انواع تیترها در نوشته به کار می رود .
< i >	برای نمایش نوشته به صورت کج به کار می رود .
< ol >	برای ایجاد لیست های ترتیبی به کار می رود .
< param >	برای تعیین تنظیمات زمان اجرای یک شی خارجی در صفحه به کار می رود .
< pre >	برای نمایش متن به همان صورت اولیه به کار می رود .

< q >	برای ایجاد یک نقل قول به کار می رود .
< samp >	برای نمایش متن همانند محیط های برنامه نویسی به کار می رود .
< script >	برای تعیین یک اسکریپت در صفحه به کار می رود .
< select >	برای ایجاد یک لیست باز شو به کار می رود .
< small >	برای نمایش متن به صورت کوچکتر به کار می رود .
< span >	برای تقسیم متن به کار می رود .
< strong >	برای نمایش درشتتر متن به کار می رود .
< head >	در برگیره اطلاعات کلی درباره سند وب است .
< hr >	برای ایجاد یک خط در عرض صفحه به کار می رود .
< html >	محدوده اصلی کد HTML یک صفحه را تعیین می کند .
< li >	برای تعریف یک آیتم در لیست به کار می رود .
< link >	برای برقراری ارتباط بین صفحه با یک فایل خارجی به کار می رود .
< map >	برای ایجاد یک نقشه تصویری به کار می رود .
< meta >	در بر گیرنده اطلاعات کلی درباره محتویات یک صفحه جهت استفاده موتورهای جستجو است .
< noscript >	برای تعیین جایگزین یک اسکریپت در یک صفحه به کار می رود .
< object >	برای پیوند یک شی خارجی با صفحه به کار می رود .
< optgroup >	برای دسته بندی گزینه های یک لیست به کار می رود .
< option >	برای ایجاد یک لیست در صفحه به کار می رود .

توسعه HTML

در سال ۱۹۸۰ فیزیکدانی به نام Tim Berners-Lee که با پروژه CERN همکاری داشت ENQUIRE را طراحی و ارائه کرد که یک سیستم مهم برای محققان CERN بود تا اینکه از این داده‌ها به شکل مشترک استفاده کنند.

در سال ۱۹۸۹، Berners-Lee یک یادداشت پیشنهاد یک سیستم ابر متن مبتنی بر اینترنت نوشت. Berners-Lee یک نوع خاص HTML را مشخص نمود و یک نسخه جستجوگر و نرم‌افزار سرور را در انتهای ۱۹۹۰ نوشت. در این سالان این فیزیکدان و مهندس سیستم‌های داده‌های CERN بنام Robert Cailliau یک سرمایه‌گذاری مشترک را انجام دادند ولی این پروژه به شکل رسمی توسط CERN دنبال نشد. در یادداشت‌های شخصی او از سال ۱۹۹۰ اشاره شده است که برخی از مناطق مختلف ابر متن (hypertext) به کار گرفته شده است و در ابتدای آن از یک دائرةالمعارف استفاده گردید.

زبان نشانه گذاری ابرمتنی به شکلی است که مرورگرهای وب برای تحلیل و نوشتن متون تصاویر و دیگر مواد روی صفحات قابل شنیدن و قابل دیدن وب به کار می‌رود. ویژگی‌های پیش فرض برای هر مورد در ساختار HTML در جستجوگر تعریف شده است و این ویژگی‌ها را میتوان تغییر داد و یا اینکه توسط CSS بر اساس طراحی صفحه افزایش داد.

بسیاری از اجزای متن در گزارش فنی ISO ۱۹۸۸ به شکل TR۹۵۳۷ ارائه شده است که نام این جزء روش‌های استفاده از SGML بود که در آن ویژگی‌های اولیه ساختار زبانی مانند آنچه که در مورد فرمان RUNOFF دیده میشود استفاده شد که در ابتدای دهه ۱۹۶۰ برای CTSS ارائه شده است. این فرمان‌های ساختاری از فرمان‌های مورد استفاده توسط typesetters استفاده میکند که به شکل دستی برای فرمت‌های مختلف در نظر گرفته شده‌اند.

اما اصل SGML برای ساختار کلی بر اساس اجزای مختلف است (محدوده‌های حاشیه نویسی تو در تو به همراه ویژگی‌هایی که دارد) تا اینکه از اثرات چاپ استفاده شود. همچنین جداسازی ساختارها و شکل ترکیبی نیز باید در نظر گرفته شود. HTML به شکل مداوم به این صورت با CSS به کار گرفته می‌شود. در سال ۱۹۹۳ نسخه‌های اولیه بر اساس HTML ارائه شد. پس از آنکه HTML و HTML+ به شکل پیش نویس در ابتدای ۱۹۹۴ منقضی گردید، IETF یک گروه کاری HTML را ایجاد کرد که در سال ۱۹۹۵ نسخه ۲.۰ HTML تکمیل گردید، HTML اولیه با این قصد ساخته شده که به شکل یک ساختار استاندارد در آینده از آن استفاده شود.

پس از آن پیشرفتهایی در IETF در نظر گرفته شد که مورد توجه رقیبان قرار گرفت. تا سال ۱۹۹۶ ویژگی‌های HTML حفظ شد و ورودیهایی از نرم‌افزارهای تجاری گرفته شد که این کار توسط (W3C) انجام شد. اما در سال ۲۰۰۰ HTML یک استاندارد بین‌المللی (ISO/IEC ۱۵۴۴۵:۲۰۰۰) گردید. HTML۴.۰۱ در انتهای ۱۹۹۹ انتشار یافت و پس از آن ساختار بعدی آن در سال ۲۰۰۱ به شکل کامل منتشر شد- در سال ۲۰۰۴ پیشرفتهایی در HTML۵ در (WHATWG) در نظر گرفته شد و شکل قابل انتشار آن به شکل W3C در سال ۲۰۰۸ ارائه گردید.

